

ter, som Du sjelf föraktar att begagna, men som just andas poesi emot din vilja. Och hvarföre föraktar Du dem? Icke derföre att Dig fattas fantasi, men derföre att dina fantasier äro för mycket idealiserade för att finna motsvarighet i verkligheten. — Detta är *din prosa*.

Jag har så stort öfverskått i min kassa att det förslår till skjutsp(e)ng(a)r; hvarföre begagnar Du dem icke? Bläck penna och papper finnes här nog, och formeln känner Du: Till *Sedelhafvaren* betalar &c. Kommer ej Nervander hit i *sommar* Bröllop skall jag bestå, blott brud hämtas med. i nödfall kan dock äfven här finnas.

10 Ena dagen hitkom ditt sista bref, andra dagen Stenvik. Concer kunde här ej ges i brist på biträden. Han tillbragte par dagar hos mig, hvarefter vi behörigen introducerade honom på svenska jorden.

Tack för bestyret och liqviden. Huru de 16:50 till Fauna & Fl(ora) Sällsk(ape)t, och de 9. till Sparb(an)k(e)n kunde vara oliqviderade begriper jag icke. Felet ligger säkert icke hos mig. Din brors förskrifning till Fru Våhlberg medföljer, döda.

Lef väl! Helsa din Syster från Eder

bror Carl.

d. 29/3 39.

20

226 B. O. LILLE — J. V. SNELLMAN 29.III 1839
HUB, JVS handskriftssamling

Heinola Påskafton 1839.

Käre Broder Snellman!

30 »Den som ej väckes till Julen, slås dock af sitt samvete till Påsken,» tänker Du väl när du inhändigat detta. Härom aftonen var jag hos Cygnaeus och hvardera nödgades wi erkänna, att vi Finnar — också de som man trott vara bland de varmare, äro ett förunderligt trögt och passivt slägte. Den ena hade att erinra sig det fasta — och sjelf gifna löftet — den andra det sista, warma, oändliga (sade han sjelf) handslaget vid afskedet, och båda hade vi låtit månader gå förbi — »och aktat brodren, som hade han död varit». Förlåt detta, med din vanliga kärlek — och låt mig, så vidt ske kan, härmed godtgöra det brutna: samma bön kommer säkert på engång till Dig från H(elsing)fors. — Till min ursäkt vill jag blott anförä två ting: att Du blef kvar i Finland öfver vintern — att jag, i

40 anseende till min Fars allt än fortfarande sjuklighet varit vid en mycket deprimerad sinnesstämning. Må de gälla inför dig hvad de kunna — ursäkter förblifva de ändock!

Wid en tid och på ett sätt som ej var egnadt att väcka en rätt liflig känsla af en längre, kanske ständig, skilsmässa — sade jag dig farväl. Efter återkomsten till Universitetet, har jag, jemte Cygnaeus, oftare än kanske de fleste känt att Du är borta. Huru olika våra lynnen, våra åsigter, vår bildning och förmåga än voro — ett hade vi dock alltid gemensamt — tendensen till det rätta — värmen för andra och för hvarandra: — det är till allt för få jag kunde säga detsamma och derföre lika få jag skulle sakna som dig. Det låte(r) skryt, att tala om fattigdom — men det är dock sagt (***) innersta, att det är stor brist på folk — i bästa mening — i H(elsing)fors. Det blir i synnerhet allt kallare, och kallare — och hade jag ej haft den ofta nämnde brodren der, att värma mig vid, så hade jag, äfven under denna lindriga vinter, förfrusit. Men huru har det varit med Dig deruppe närmare Polen? Bortdomnad tyckes du äfven. Ingen, mig

50

vetterligen, har haft af dig annat än affairsbref — ingen har kunnat meddela oss något om ditt lynne, din sysselsättning o. s. v. Lätt att inse har man dock haft, huru det förra, vid alla inträffande tracasserier, kunnat vara Isynnerhet påkostande är förbudet för resan — och sedan det långa dröjsmålet i HofRätten. Huru det der kan gå, är väl svårt att förutse, men många tro, att Du vinner — kommer Du i sådant fall tillbaka? Denna fråga är väl för tidig; men må den vara gjord. Jag menar också endast — efter det du fulländat resan. Måhända kan du till dess ha plats för dig öppen; och den har jag i sådant fall beredt dig. Du vet att Aminoff sökt Profession, tillika med mig — Det vore väl för mig fatalt om han finge den — men ursäktad — enligt din lära: att ingen kunnat bli mer eller annat än han blifvit — vore jag ju alltid. En verklig tröst, om ock den enda, låge ock deri att se dig ha annat än nådebröd — som af hvarjehanda skäl kunnat dig beröfvas. — När våren kommer, kommer väl ock din förlösningstid, och du får bland vännerna på andra Stranden glömma att fosterlandet är en sträng moder. Du finner der ej mer gubben Nicander: han var tidigt trött vid denna verdens tråk. Du har säkert fått det sällsamma notifications-kortet (om ej, vill jag beskrifva: Svart med silverbokstäfver: »Skalden Nicander (facsimile) född N. N. död N. N.» ofvanom en lyra i moln och än högre Psyche, en fjäril) samt den enkla biografien. À propos deraf: Din öfver Ervast var i samma anda. tack för förtroendet — det gladdde mig — men i den var, blott ett jota att ändra, hvilket vännen C(y)g(næu)s gjorde. Din necrolog var i högsta grad tillfredställande och allmänt berömd: skada blott att åtskilligt icke blef dig meddeladt, som kunnat och bordt få plats i den. Jag undrar, att Du ej tagit notice om dina öfriga barns öde. Att lemna dem i en sådan mans händer som Wasenii, var verkligen hårdt. Han håller dem, troligen så hvarken sol eller måne skina öfver dem. Eller monne han tänker, att flugor skickligtvis icke böra visa sig förr än sommartiden? Man tror dock, att han tagit sin avance af vederbörande auctorer, (recenserade) och låter dig nöja dig med hvad Du af honom fått. — Jag säger detta blott efter hörensagen — har intet bevis — tror ej engång någon underhandling gjord af Sch(auma)n men, enligt all sannolikhet, är W(asenius) öfvertald (ekler) betald) att icke låta trycka af någon annan. Om så är, kunna vi just lyckönska oss öfver åt våra Bokhandlare. Saken bör icke lemnas.

Jag ämnade skrifva långt — men min gamle Far vill ej låta mig vara länge ifrån sig; därför tillägger jag nu endast litet Academiskt och d:o hvad mig närmast rör.

Att begynna med Studenterne; så äro de uppstudsige, enligt *Patruns* mening. Savolaxarne Curator Gyldén afsade sig — de uppmanades att välja: gjorde det icke. Tavastenserne och Wiburgenserne lika litet. Det vore roligt att nu bli förordnad till Curator för någondera af de sednare! Någon skall ha ment, att de måtte tvingas h(oc) e(st) befallas. Mätte ej ett dylikt, nytt misstag, emenera från de ofelbara.

Docens är undertecknad sent omsider vorden; och det i Theologien — som Canzler i sitt bref säger, för min allmänt vitsordade skicklighet — ehuru Consistorium blott föreslog mig till Docens i Exegetiken — Ståhlberg tror man får pluralitet, i Consistorium — en god sak — : men hvad skall man då få åt Gottlund? Han trycker som bäst sine historiska Documenter; men dermed lefver han ej.

Att Nervander är ensam sökande till Chemiae Profession torde Du knapt veta. Han speciminerar i October. Wi skola vara färdiga i November. Det fagnar dig säkert, att vid denna tid två recensioner öfver min första disputation i Tyskland utkomma. Min ena Recensent Prof. Vogt i Greifswald skrifver: Ich hoffe sie sollen sehen, dass ich meine Recension

keinesweges darum so lange unterlassen habe, weil ich nur begünstiges zu sagen vermöchte. Es fehlt mir in diesen Tagen die Zeit eine ausführlichere Beurtheilung Ihrer Schrift meinem Briefe beyzufügen, aber nur so viel kann ich Ihnen sagen, dass *Sie nicht Ursache haben so gering davon zu denken als Sie in Ihrem Briefe äussern.*

Jag är hemma för att se efter min gamla Far, som fyra månader legat sjuk. Det är ej mycket hopp om honom. Detta, min osäkra framtid, min olyckliga kärlek, öka gråhåren på min hjessa dageligen. Måtte man orka öfver detta år.

10 Jag minnes, att jag skulle förse Dig med rese-vishet. Det allmänna deraf känner du redan: vill du besöka någon af de orter der jag vistats, skall jag framdeles, på din begäran, säga dig hvad jag vet. Jag hoppas och ber dig Broder att få af dig några ord innan Du reser från Finland. Då skall detta ej vara det sista från Din oföränderlige

Lille.

P. S. Ursäkta min dåliga penna.

227 ANSÖKAN TILL UNIVERSITETET 16. IV 1839

20 HUA, Centralförvaltningens arkiv

Magnifice Domine Rector!

så ock

Amplissimum Consistorium Academicum!

Om Magnifici Domini Rectoris så ock Amplissimi Consistorii Academici högtgällande förord till min hos Hans Excellence Universitetets Tjenstförrättande Vice Cancellor gjorda och härhos, bilagda ansökning om förlängd tjänstledighet till utgången af denna Vår-Termin fördristar jag mig i
30 djupaste ödmjukhet anhålla.

Med djupaste vördnad framhärdar

Magnifici Domini Rectoris

så ock

Consistorii Amplissimi Academici

Ödmjukaste tjänare

Joh. Vilh. Snellman

Docens i Philosophien

40 228 F. CYGNAEUS — J. V. SNELLMAN 6. V 1839

HUB, JVS handskriftssamling

Hjertans Broder Janne!

Nu just stod vår, i ordets bästa, vackraste mening, hederlige vän, Lille, emellan min öppnade dörr och talade ännu der vänliga, välvilliga ord. Tungt, till och med mer än vanligt, hvilar på karlens arma, rika hjerta för det närvarande bekymmer och omsorg om många församlingar. Du vet i huru hög grad han äfven annars egt gåfvande att *fortfarande* lägga en
50 mängd med saker på sinnet, om hvilka jag hittills trott, att de endast i böcker hade rätt att utan återvändo gravera läsarn och (roman) hjälten. Han har, som sagdt i mer än vanlig grad dessa tider haft tillfälle att vederlägga min sats — och om jag så får hyperboliskt uttrycka mig — som en man deraf sig begagnat. Mången gång vore jag frestad, för att ändå få rätt, att betrakta honom sjelf in totum et tantum — såsom en bok, sär-